

носата Реа, когото Диомедъ бѣ убилъ; послѣ като са караше съ Еакса за оржжіята на Ахиллеса предъ събраныѣ тамъ сичкы главатары на гърцкото воинство; и найподиръ като излѣзваше отъ гибелныя онзи конь за да пролѣе кръвѣта на толкози Трояны.

Телемахъ го позна найнапредъ отъ славныѣ тѣзи подвигы, за които често бѣ чувалъ да говорѣтъ, и които Несторъ самъ бѣ му разказвалъ. Радостны сълзы са проронихъ изъ очитѣ му. Цвѣтътъ на лицето му са измѣни, като са показва смутенъ. Идоменей го съгледа, съ сичко че Телемахъ си обръщаше лицето за да скрие смущеніето си. „Не са срамувайте никакъ, рече му Идоменей, дѣто вы виждамы колко сте покъртены въ сърцето си отъ славата и отъ бѣдствіята на баща си.“

Между туй народътъ са стичаше безброенъ подъ пространныѣ портицы образуваны отъ два реда стълпове които обикаляхъ храма. Тамъ имаше два хора отъ млади юношы и дѣвицы които пѣяхъ словеса на бога който държи въ рѣцѣтъ си молніята. Тѣзи дѣца, избрани изъ помежду найпрекрасныѣ, имахъ дългы косы които са вълнувахъ по раменѣтъ имъ. Главыѣ имъ бѣхъ увѣнчаны съ триантафилы, намазаны съ ароматы; тѣ бѣхъ облечены въ бѣлы одежды, Идоменей принесе въ жертва на Юпитера сто быка за да привлече благоволеніето му въ една война която бѣ предприелъ противъ съфдытъ си. Кръвѣта на жертвыѣ дигаше на̀ра насѣкдѣ, и сѣкый я гледаше като течеше въ дълбокы сребърны и златны чашы.

Старецътъ Теофанъ, мжжъ богоугоденъ, и жрецъ на храма, имаше, презъ траяньето на жертвоприношеніето, главата си покрита съ едната пола на багряницата си; послѣ той прегледа утробата на жъртвыѣ които трепяхъ още, и като са покачи на евеценныя триножникъ: „О богове, извика той, че кои ли сж тѣзи двема чужденцы които небето проважда на тѣзи мѣста? Безъ тѣхъ, предприетата война ще бжде намъ гибелна, и Салентъ ще са съсыше преди да са издагне на основаніето си. Виждамъ единъ младъ герой рѣководимъ отъ мждростѣта; но не е позволено на смъртны уста да искажѣтъ повече.“

Туй като казваше, той имаше погледъ свирѣтъ и очи